

Romanen, rumänen, muränen, moralen, mareld

– en dikt

Om riddare och damer, skjutjärnsreportrar och poeter,
kändisar och män i allmänhet. Väktaren och hans kusiner
bor i tornet. Mårten känner till dem. Lilla S ska dit på
middag. Ett härmande tänker Rosa. Vi skriver tusen
sidor. Några ord om ramlandet, samlandet, det
moderna, hon med klänningarna som alla vill ha,
bubbeltänkandet och väktande.

Vad var det jag skulle skriva? Jag skulle göra något. Det var ett görande, under rubriker, avskiljningar. Som olika stickningar, i lådor och korgar.

Den store som skriver i förhållande till budorden.
Avskyvärt förhållningssätt. Surt för magen. Rädd att vara
dilettant. Tant. Jag skrev det. Det står kvar.

Pusselproffsen fnyser. Bygget som de sitter i är skrangligt men snyggt och håller för en tid, den som är nu, vår bästa. Det börjar om hela tiden. Lillith är med. I några mattor på en chokladfabrik syns vettskrämthetens fokus. Ett pusselproffs i vardande.

Ett annat bråkar med film och rörelsens ofixerade natur,
dess obegripliga okontrollerbarhet. Så friskt. Så svartvitt.
Så svalt. Lilla S röker och önskar sig en recension.

Planen är att skriva varje dag tre timmar mellan tio och ett. Den kan genomföras. I ett ljudisolerat rum på en enslig klippstrand omgärdat av murar, ståltråd och staket. Ett eget rum för profeten.

Avundsjukans smittsamhet, det tävlande tömmande
tänkandet tankandet. Race.

För en tid sedan begravde Mårten sin gitarr. Det är bäst att ingen vet att den ens har funnits. Radering.

Om festerna. Gubbar med cigarr som är redaktörer, tjejer i svart som är med och hjälper till och ställer upp och fixar. Det rinner fram, hela festandet är så löst att det är överallt, utan konturer och riktning. En fest för pappa, en fest för mamma, en fest för Noppe, en fest för Poppe, en fest för Joppe. Död eller levande. Festen fortsätter. Lillith värderar.

Det går inte att skriva varje dag och absolut inte tre timmar och ljuden isolerar sig inte så lätt. Men här ska skrivas. Skrivas ska det här.

Alla som ska på kalaset är redan mätta. Kalaset är redan slut. Kalaset var aldrig ett kalas. Det var bara en hemlig plats som ingen visste säkert om den fanns men ändå trodde på. Kalaset var en dröm. En idé som en händelse, eller en ingivelse, en vink. Ett tecken.

För att vara med på kalaset behöver du vara klar och inkvarterad, inne och redo. Var det bara. Sen får du biljetten, eller rättare sagt du får veta att biljetten inte finns. Att du inte behöver någon biljett. Du behöver bara kunna gå på ett visst sätt, med en viss vinkel under hakan och bakom ryggen. Gå rakt fram. Rakt upp och ner. Bara gå. In. Utifrån och in. Förbi kön. Kön finns inte. Du går genom kön. Ser den som luft. Kön är beställd och levererad av sämsta klass. En annan. Från en annanstans.

Nu har Lilla S en månadslön som inte går av för hackor. Men bara året ut. Sedan gäller det att hålla vinkeln igen. Men till dess så lär vi oss allt som borgarklassen kan med sin diskreta charm. Fäktas, rida, spela piano, dansa balett, ljuga om sin strävan och ängslighet. Ljuga sig till döds. Ljuga för mamma, pappa, barn. Och bara beställa in en shotsbricka fem i barstängning. För det finns alltid en efterfest och om någon hade tänkt att gå hem så går det inte. Det finns inget hem. Bara olika platser, bättre och sämre. Men det finns alltid bättre.

Det är en roman om ett vimmel och ett kalas som började för länge sedan och du är inte bjuden, men kalaset hälsar att det var trevligt att du fanns. Trots allt. Alltid lika trevligt. Och gud hur ska en göra med alla dessa platser och personer. Vilken röra. Åka hit och resa dit och äta mat och godis och ha musik och dans och frans och svans från ingenstans.

Min man Åke föreslår en pardanskurs, usch, han har så liten smak. Vi köper hellre en distans-kamrat till vårt serveringskök i villan i Provence. Ärtförmedlingen för fria fruars framtid ställer alltid till. Och en prisutdelning kan vi ha. Alla vi och dom som brukar hänga runt redo i höga klackar och tre dagars supande avklarat.

Jag tänker på Stjärnan och hennes talande fragment.

Avgå alla. Reva drevet. Tidens melodi. Babs, babes.

Det skulle kunna vara en karta med boxar och en prick i varje. En box och en prick är ett område och en vakt som vaktar området. Så ser strukturen ut kan vi säga. Det svåra är att veta vad boxen ska innehålla och vad vakten ska hålla ute respektive släppa in. Ingen vet detta. Inte ens De Kungliga. Men livliga diskussioner pågår inne i alla vakter och boxar. *Content is everything*. Det sägs så fortfarande. Det väljs på det sättet än. Så boxen kan vara en bubbla, ett bubbel, bubbelplast. Den kan vara här där varstans. En våning, en strand, en båt, en bunker, ett garage, ett skatteparadis, en högskola, en klubb, en orden och en krog.

Den gamla gubben har uttalat sig. *Hallå hela pressen!*
Gubben säger: Oj. Gubben säger: Aj. Gubben säger: Huj.
Gubben säger: Nej. Så nickar vi och tänker: Det var klokt!
Stort! Vackert! Snyggt! Snyggt jobbat Gubben. Du får en
medalj. Och poliseskort genom Paris. Håll i hatten
Gubben. Här kommer åkat.

Jag börjar förstå varför W G Sebald är uppskattad. Att läsa honom är som att vara i skrivande. De som vill skriva får ut något av att läsa honom. Jag borde ge honom en chans till. Jag stod inte ut. Tappade bort boken, som var Producentens. Vet inte om det var med flit. Någonstans i Tokyo. Den kanske var för tung för att få med hem. Mentalt tung. Obegripligt detaljerade längor om olika gamla platser som inte hängde ihop på något sätt. Men så är skrivandet. Platser som inte hänger ihop.

Om den där festen skriver många nu att det snart kommer att vara en tid av efterfest och sedan baksmälla. Det rusar för snabbt. Ingen orkar. Alla är sjuka. Förgiftade av festande. Festförgiftade.

Avdraget var inte ett avdrag, det var en bot. Det kostade dubbelt, men ingen såg det utom de som var inne på lureriet. Det finns inga gratis luncher. Det vet inte vi i de lägre klasserna. Vi tror att den som bjuder på lunch är snäll. Vi idioter. Vi okunniga naiva.

Nere i storbåtshamnen klirrar glasen ihop med alla griller i huvudet på festfolket, som undrar var alla är, var en ska vara, är det här? Och så vidare. I all evighet känns det som.

Vissa vet hur kostymen ska tas. Vissa har naturlig fart och fläkt och luktar bara på riktigt nära håll. Andra svettas hela tiden. Panik. Lukten som rimmar med Champagne.

Jag tänker klasshat. Vad är det för ett negativt ord?
Klassförakt, också trist, tänker jag. Mer som
klassborttagningsslängtan kanske? En längtan är positiv
och borttagning är bra när det gäller fläckar och smuts.

Ni är smuts. Ni smutsar ner. Era cityjeepar och gåslevrar och varor som skeppas jorden kring, smutsar ner. Era fördomar, vanor, åsikter, pengar är blodiga. Kriminella. Ingen förmögenhet är rimlig. Inget storkapital rättfärdigt. Ladda bössan, Patron! Snart kommer arrendatorerna kräva återbetalning. När alla är zombies, slavar, ebola-sjuka, för evigt odöda. Då kommer vi för att äta upp dig och din cityjeep.

Det finns ett format för den här berättelsen liksom med alla andra berättelser. ”Den har en början, ett mitt och ett slut.” Här kommer slutet: alla dör.

Innan det så blir de zombies och super sig redlösa i direktsänd tv för en spottstyver som inte räcker till KBT och betablockerare för resten av livet så då blir zombierna bartenders. Supande är också ett sätt att dö odöden.

Och på tredje sidan står det: "Vi hade i alla fall tur med vädret". Dracula kunde inte komma. Han sitter i finkan. Snart får han sällskap av hela resten av Svenska Akademien, den manliga delen. Kvinnorna knyter sina blusar och går och fiskar. Det finns alltid nya jobb som galjonsfigur nånstans. Och vem vet, kanske Dracula dör? Muahahahaha...! (asgarv-smiley)

Du värderar allt så bra. (gilla)

Lilla S undrar vad hon ska ha för skor i vår. Buffaloskor?
Är det inne igen? Jag tror det. Testa. Hon testar. Det
känns oerhört jobbigt. Men kanske ska det kännas så?
Att vara tuff? Det är väl lite jobbigt? Och dåligt samvete
för gammal mobbing har väl alla? Ångest. KBT.
Betablockerare. Buffalo. Tuff. Mobbing. Ångest. Osv.

Det var en som dog. Han blev sliten i stycken. Hans mamma släppte inte taget trots att han stod i kritcirkeln och hans kontrakterade kompisar jobbade ihjäl honom. Ingen kunde stoppa det. Världen såg på.

Och till råga på allt är det valår. Rassist-fascisterna marscherar. Vinner terräng.

Den kloka generationen, två till tioåringarna, är upptagna i ett extremt stresskapande skolsystem. Vi hoppas att de ska klara sig helskinnade och i tid att stoppa rasist-fascisterna. Men vi vet inte. Fantasien är i fara. Ingentinget breder ut sig.

I bubbelplasten hör jag berättas om geniet som sov hos mamma tills han var fjorton år, skaffade sig ett mobbande grabbgång som ställföreträdande pappa och nu prisas världen runt för sina insikter om mänskligheten. *Ahh, det är konsten.*

Mobbade barn, mobbade barn, mobbade barn.

Konstens statsråd gör projekt i förorten. Konst händer i miljonprogrammet. Turistkonstnärer tvingar sig in i immigranternas hem. Bänder upp dem för allmänheten för att visa att de också minsann är människor, snälla, trevliga människor, som kan laga te. Den goda viljan är så vidrig ibland. Och så okunnig, oseende, okännande. Odöd.

De odöda liken i toppen på kullen som är kultursvängen
ler framför den taggade betongen. Jag ställer mig här i
solen i min svarta neutrala jacka och ler åt att jag står
här. Jag. Står. Här. Framför en taggad betongvägg. Så
fint.

Fuck you svarar betongen. Fuck you very much.

Igår blev en bil stulen vid återvinningen. Det var två pensionärer som höll på att lasta ur sitt skräp när någon stal den. Aina kom med blåljus och sirener. En timme senare prejade den stulna bilen buss 135 i korsningen Bredängsvägen/Ålgrytevägen. Den hade fortfarande bakluckan öppen när den girade vänster framför bussen och drog ner mot centrum. Shit nu får de en prick, tänkte jag. Vad ska deras föräldrar säga? Ingen innerstadsskola som vill ha dem ändå kanske, tänkte jag. Kanske ingen förlust? Kanske en investering i *gangstarrisms*? Kanske lika så bra? Kanske pensionärerna ändå behövde en ny bil?

Å här står jag och ler framför en taggad betongvägg 😊

Ja Mamma Mu, livet är så långt. Vi måste tänka positivt.
Tagg tagg!

Å hur går det med festen då? Jo serru. Nu har de kommit på att det saknas prisade kvinnor i leden.

Ettusensexhundraåttioåtta män och åttiotvå kvinnor har de haft. Men vi måste ju tänka på pocenten. Säger festen. Så vad blir det i procent? Knappt fem procent. En folköl. Pissig fest ass.

Lilla S tänker att ja det där med priser och procent och fester det är inget för mig det. Men jag osar ändå, ifall, och så går jag dit och kollar, ifall, och så stannar jag en stund, ifall, och så tar jag en drink, ifall, och så pratar jag lite med de odöda liken i toppen, ifall, och så... vidare.
KBT. Betablockerare.

Betongen spelar basket och väntar på *Mirakel*.

Bildspel.

En roman har inga bilder.

En rumän har inga bilder.

En muräna har inga bilder.

Moralen och marelden har inga bilder.

Här kommer bilder. Eller så kommer de inte. De kommer om du prenumererar på ett nyhetsbrev. Det är upphovs-skyddat material. Ägt. Mamma Mu är ägd. Av staten. Såld för en cityjeep. Eller var det elakt? Vem kan egentligen motstå en cityjeep?

Mamma Mu har blivit en symbol för ytligheten,
präktigheten och ignoransen. Mu-rsäkta. Kanske
förtjänar hon inte detta. Kanske blev hon inbjuden till
festen för att hon är skitsmart. Såklart är hon skitsmart.
Ni fattar vad jag menar. Det är hennes smarta sätt som
är så nice. Hela Bromma-grejen. Smartnessen med det.
Ni förstår. Så rätt. Så svart. Så svalt. Med vita tänder.
(Zadie)

Så om du tar cityjeepen ut till Bromma hittar du
garanterat en lagom liten exklusiv trädgårdsfest. Hajka
där ett slag och du är snart i hamn på Sudret. Åk sedan
till Venedig utan att passera Gå. Inkassera tiotusen
Inderal®. Klirr.

Sue-Ellen känner sig förbirusad. Förberusad. Beforusad. Förbi. Rusad. Jäktad. Sedan hon tog bort Nicky förra året har hon knappt gått ut. Det är för mycket med allt. Hon känner det. Dammet kryper sig på, i alla vrår. Hon kan inte hejda det. Den vinröda heltäckningsmattan har en hinna av grått i hörnen, under soffan och fåtöjlerna. Tv:n är fortfarande tjock. Men fjärrkontrollen fungerar. Bara man minns att byta batterier då och då. Hon kanske skulle rasta Nicky och gå till affären och köpa batterier till fjärrkontrollen, tänker hon. Men så kommer hon på, Nicky finns ju inte mer. Så var det med det. Inga batterier idag.

De odöda har hyrt en lustyacht stor som en blåval full med modeller och sprit. Tv-teamen är på plats och snart ska allt börja. De odöda gläder sig, så mycket de nu kan glädja sig. Så mycket de nu vet hur en gläder sig. De grinar illa, tar selfies, röker (because they dont give a shit) och skålar.

Så fortsätter festen. Dieseln flödar. Fördäck gungar.

